

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

24 януари 1978 година*

„Минимални цени за хвойнова спиртна напитка”

По дело 82-77

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, в приложение на член 177 от Договора за ЕИО, от *Gerechtshof*, Амстердам, което цели получаване на отговор по спора, висящ пред тази юрисдикция между

Oopenbaar Ministerie (Прокуратурата) на Кралство Нидерландия

и

Jacobus Phuijppus Van Tiggele., с постоянен адрес в *Maasdam*, Нидерландия,

относно тълкуването на членове 30 - 37 и членове 92 - 94 от посочения договор,

СЪДЪТ,

в състав: г-н *H. Kutscher*, председател, г-н *M. Sørensen* и г-н *G. Bosco* (председатели на състав), г-н *A. M. Donner*, г-н *P. Pescatore*, г-н *A. J. Mackenzie Smart* и г-н *A. O'Keefe*, съдии,

генерален адвокат: г-н *F. Capotorti*,

секретар: г-н *A. Van Houtte*,

постанови настоящото

Решение

1. Тъй като с определение от 30 юни 1977 г., постъпило в Съда на следващия 5 юли, *Gerechtshof*, Амстердам е поставил, по приложение на член 177 от Договора за ЕИО, два въпроса свързани с тълкуването, от една страна, на членове 30 - 37 от Договора, относно премахването на количествените ограничения в търговията между държавите-членки и, от друга страна, на членове 92 - 94 от Договора относно помощите, предоставяни от държавите.

2. Тези въпроси бяха поставени във връзка с наказателно преследване, започнато срещу един търговец на вина и спиртни напитки, който е обвинен в това, че е продавал алкохолни напитки на цени по-ниски от минималните цени, фиксирани от „*Produktschap voor gedistilleerde dranken*”, по силата на Кралския указ от 18 декември 1975 г. (*Staatsblad* № 746).

3. Тъй като Правилникът за *Produktschap* от 17 декември 1975 г. относно цените на дестилираните напитки, одобрен от Министъра на икономиката на 19 декември 1975 г.,

* Език на производство то: нидерландски.

въведе в рамките на страната режим на минимални цени за продажбата на дребно, фиксирани по различен начин за всяка категория дестилирани напитки.

4. За напитките от типа „млада хвойнова спиртна напитка” и „отлежала”, минималната цена се изчислява въз основа на каталожната цена за бройка на производителя, завишена с 0,60 нидерландски гулдена и с ДДС, като тази цена в никакъв случай не може да бъде по-ниска от една определена стойност от 11, 25 нидерландски гулдена за литър.

5. Минималната цена за напитките от вида „отлежала хвойнова спиртна напитка” се определя на 11, 25 нидерландски гулдена за литър.

6. Минималната цена за всички други дестилирани напитки се равнява на реалната покупна цена, завишена с ДДС.

7. По силата на член 7 от Правилника, минималната цена, определена първоначално на 11, 25 нидерландски гулдена е била увеличена на 11,70 нидерландски гулдена поради нарастване на разходите.

8. Член 8 упълномощава председателя на Produktschap да освободи от прилагане на разпоредбите на правилника в някои случаи или групи от случаи.

9. От изложените съображения, на които се основава Кралския указ от 18 декември 1975 г. може да се заключи, че правомощията, дадени на Produktschap да постановява такива правила целят да се подпомогне адаптирането на търговията с вина и спиртни напитки към условията на нормална конкуренция и, че те би трябвало да са ограничени за срок от три години.

По първия въпрос

10. Тъй като с първия въпрос се пита по същество дали членове 30 - 37 от Договора трябва да се тълкуват в смисъл че забраната, която те въвеждат обхваща правилата за контрол на цените, като правилата, разглеждани в настоящата съдебна процедура.

11. Член 30 забранява, в търговията между държави-членки, всяка мярка с ефект, равностоен на количествено ограничение.

12. За целите на тази забрана е достатъчно съответните мерки да са в състояние да попречат пряко или непряко, в настоящ или в бъдещ момент, на вноса между държави-членки.

13. Ако национални правила за контрол на цените, приложими без разлика по отношение на националните и на внасяните продукти, не могат по принцип да предизвикат такъв ефект, то биха могли до го постигнат в някои специфични случаи.

14. Например една пречка пред вноса би могла да бъде резултат именно от фиксирането, от един национален орган, на цената или на маржа на печалба на такова ниво, че внасяните продукти да бъдат поставени в неизгодно положение по отношение на идентичните национални продукти, или понеже те не биха могли да бъдат продавани

с печалба при фиксираните условия, или понеже конкурентното предимство резултат от по-ниска себестойност би било неутрализирано.

15. Именно с оглед на тези съображения следва да се заеме позиция по зададения въпрос, като се има предвид, че става въпрос в конкретния случай за продукт, за който не съществува никаква обща организация на пазара.

16. Тъй като, на първо място, една национална разпоредба, която забранява, продажбата на дребно на национални продукти и на вносни продукти, без да прави разлика, на цени по-ниски от покупната цена, платена от търговеца на дребно, не би могла да има вредни последици за пускането на пазара само на внасяните продукти и следователно не би могла да представлява мярка с ефект, равностоен на количествено ограничение върху вноса.

17. Освен това, определянето на минималния марж на печалба като определена сума, а не като процент от себестойността, приложим по отношение на националните продукти и на внасяните продукти, без да се прави разлика, също не би могло да има за последица поставянето в неизгодно положение на внасяните продукти, които може да са по-евтини, както в настоящия случай, където размерът на маржа на печалба представлява относително малка част от окончателната цена на дребно.

18. От друга страна, положението е различно по отношение на фиксираната в определен размер минимална цена, която, така както се прилага без разлика по отношение на националните продукти и на внасяните продукти, може да постави в неизгодно положение продажбата на последните, доколкото не позволява тяхната по-ниска себестойност да се отрази на продажната цена за потребителите.

19. Това заключение се налага, дори и компетентният орган да е оправомощен да разрешава освобождаване от задължението за фиксирана минимална цена и това оправомощаване се използва либерално в полза на внасяните продукти, тъй като необходимостта за вносителя или за търговеца да се подчини на административните формалности, присъщи на една такава система, може, сама по себе си, да представлява мярка с ефект равностоен на количествено ограничение.

20. Временният характер на прилагането на фиксирани минимални цени не може да оправдае една такава мярка, щом като тя е несъвместима, поради други причини, с член 30 от Договора.

21. Следователно може да се отговори на първия въпрос, че член 30 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува в такъв смисъл, че определянето, от един национален орган, на минимална цена за продажба на дребно, фиксирана като определена стойност и приложима без да се прави разлика по отношение на националните и на внасяните продукти, представлява, при условия като тези, предвидени в Правилника на *Produktschap voor gedistilleerde dranken* от 17 декември 1975 г., мярка с ефект равностоен на количествено ограничение върху вноса, забранено от този член.

По втория въпрос

22. Тъй като с втория въпрос се пита по същество дали членове 92 - 94 от Договора трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че такова регламентиране на цените, като разглежданото, представлява, по смисъла на тези членове, държавна помощ.

23. Член 92 обявява за несъвместими с общия пазар, доколкото те засягат търговията между държавите-членки, помощите, отпускани от държавите или с държавни средства, под каквато и да е форма, които нарушават или създават опасност от нарушаване на конкуренцията, като създават по-благоприятни условия за някои предприятия или за някои продукти.

24. Каквото и да е определението, което следва да бъде дадено на понятието „помощ“, по смисъла на този член, от самите изрази на разпоредбата се разбира, че една мярка, която се характеризира с определянето на минимални цени на дребно, с цел да създаде по-благоприятни условия за дистрибуторите на едни продукт, изключително за сметка на потребителите, не би могла да представлява помощ по смисъла на член 92.

25. Предимствата, които една такава намеса в ценообразуването дава на дистрибуторите на продукта в действителност не се предоставят нито пряко, нито непряко, със средства на държавата, по смисъла на член 92.

26. Следователно трябва да се отговори на втория въпрос, че член 92 от Договора за ЕИО трябва да се разбира в смисъл, че определянето на минималните продажни цени на дребно за един продукт, от една публична институция, но изключително за сметка на потребителите, не представлява държавна помощ по смисъла на този член.

По съдебните разноски

27 Тъй като разходите, направени от правителството на Кралство Нидерландия, както и от Комисията на Европейските общности страните, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

28. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения, Съдът:

като се произнесе по въпросите, поставени от *Gerechtshof*, Амстердам с определение от 30 юни 1977 г. реши:

1) Член 30 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува в смисъл, че определянето, от един национален орган, на минимална цена за продажба на дребно, като фиксирана сума и приложима без разлика по отношение на националните продукти и на внасяните продукти, представлява, при условия като тези, предвидени от Правилника на *Produktschap voor gedistilleerde dranken* от 17 декември 1975 г., мярка с ефект равностоен на количествено ограничение върху вноса, забранено от посочения член 30.

2) Член 92 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува в смисъл, че определянето от един държавен орган на минимални цени за продажба на дребно на даден продукт,

изключително за сметка на потребителите, не представлява държавна помощ по смисъла на този член.

Подписи